

A királyválasztás

Egyszer volt, hol nem volt, az Óperenciás-tengeren is túl, ahol a kurta farkú malac túr, a gyémánthegyen is túl, létezett egy erdő.

Az őz, a gepárd, a bagoly, a galamb, a malac, a ló és a méh elhatározták, hogy kellene nekik egy király. A méh azt mondja: Legyek én a király, mert én repülök a legjobban! A ló azt ordítja: Legyek én, mert én vágtázok a leggyorsabban! Az őznek elege lett ebből és megrúgta a malacot, a malac megharapta a gepárdot, a gepárd nekifutott a lónak és így ment tovább.

Ekkor aztán a bagoly véget vetett a csetepaténak. Javasolta, hogy rendezzenek egy versenyt, s aki megnyeri a párharcot, az lesz a király. Az állatok összeállították a versenyszámokat, amely több részből állt. A bagoly lett a bíró. Az első szám futás volt, amit a gepárd nyert. Az evés díja a malachoz sétált. A ló a vágtázást nyerte meg.

Ekkor az állatok rájöttek, hogy senki nem lett győztes, mivel mindenki első lett a saját versenyszámában. Ezután ismét tanakodni kezdtek. A galamb fejéből kipattant az ötlet, hogy a bagoly legyen a király. A méh kivételével mindenki bólogatott. Ő nem tartotta ezt helyesnek, mert milyen király az, aki este éber, reggel meg alszik. A ló is egyetértett ezzel. Tanakodás közben egy sirályt láttak repülni az égen, aki most költözött az erdőbe. Az állatok összenéztek, s elnevezték magukat, mert megtalálták a megoldást. Közös felkiáltottak: Legyen a sirály a királyunk! A méh, a bagoly és a galamb odarepültek hozzá és megkérdezték tőle, hogy mit szól hozzá. A sirály boldogan igent mondott, s vállalta a nemes feladatot. Az erdő lakói ennek nagyon megörültek. Két legyet ütöttek egy csapásra, hisz egyrészt sikerült királyt választani, másrészt pedig megoldódott a civakodás az állatok között.

Aki nem hiszi, járjon utána.

Jelige: Ferrari